

Hạt giống tâm hồn – Khi bạn mất niềm tin

“Thân tặng tất cả người thân của chúng tôi và những người đang trăn trở, đang vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và niềm tin trong cuộc sống để đạt được ước mơ của mình.”

Nghĩa cử đẹp là ngôn ngữ của tâm hồn.

Vào một buổi trưa nọ, một cậu bé vai đeo chiếc đàn guitar nhỏ nhọc leo từng bậc thang lên xe buýt tại đường Maple. Khuôn mặt cậu mềm mại với những đường nét gọn và thanh như ta vẫn thường bắt gặp trong các bức tranh vẽ những thiên thần. Nhưng khi nhìn xuống đôi chân của cậu bé, mọi người đều cảm thấy ái ngại. Cậu không đi được bình thường và thẳng thớm như bao người khác, cũng sẽ không bao giờ có thể

cưỡi xe đạp như các bạn cùng trang lứa. Một cách rất khó khăn, cậu kiếm một chỗ ngồi cạnh lối đi, đặt cây đàn trên đùi mình và lặng lẽ nhìn ra cửa sổ. Đôi mắt xanh thẳm của cậu ẩn chứa một nỗi buồn mênh mông.

Melanie ngược nhìn người vừa lên xe. Cậu ấy cũng chỉ trạc bằng tuổi cô bé, có lẽ cũng đang học tại một trường trung học nào đó. Thấy Melanie nhìn cậu ta, cô bạn Kathy ngồi cạnh huých tay:

- Cậu không biết à? Đó là Carl “khùng”.
- Carl “khùng” hả? Làm sao cậu biết được điều đó? – Melanie ngạc nhiên hỏi.
- Ờ hay, cậu không biết cậu ta mới chuyển về khu phố của chúng ta à? Thậm chí còn ở ngay cạnh nhà cậu nữa cơ đấy!

Chiếc xe buýt bon bon chạy dưới những tán cây dọc theo đường Elm. Melanie

nghe thấy mấy cô gái ngồi ở hàng ghế sau cười rúc rích và chỉ trỏ gì đó về phía Carl.

Khi xe tới trạm Sycamore, Carl cầm lấy cây đàn rồi vụng về lê từng bước một đi xuống. Đó cũng là trạm mà Melanie định xuống, nhưng cô không nhúc nhích gì hết. Melanie không muốn có bất cứ liên hệ nào với cậu bé với đôi chân tật nguyền ấy, dù chỉ là xuống chung bến xe buýt đi chẳng nữa.

Đến trạm kế tiếp, Melanie xuống xe và chạy như tên bắn về nhà. Cô gọi mẹ: “Mẹ ơi, có một người kỳ cục ở cạnh nhà mình kìa mẹ!”.

Mẹ cô ở trong bếp nói vọng ra: “Melanie, con không được gọi như thế. Ừ, gia đình nhà Bell có một cậu con trai bằng tuổi con nhưng lại bị tật bẩm sinh. Sáng nay

bác Caroline có nói với mẹ về Carl. Nó không biết nói, lại bị suy tim bẩm sinh và dễ bị kích động ở chỗ đông người. Carl học guitar là để giúp tăng khả năng giao tiếp, chứ nó dường như chẳng có lấy một người bạn, con à!”.

Melanie ngạc nhiên: “Thật sao mẹ?”.

“Ừ, Carl rất nhút nhát. Con phải thân thiện và chào nó mỗi khi gặp mặt nghe chưa!”

“Nhưng lúc Carl đi xe buýt, tại bạn con cười cậu ấy dữ lắm.”

“Mẹ mong là con không như vậy.”

Một tuần sau, Melanie mới gặp lại Carl trên xe buýt. Nghĩ đến những lời mẹ đã nói, cô bé gật đầu chào cậu một cách miễn cưỡng. Một vài đứa bạn trông thấy điều đó, bắt đầu xì xầm rồi cười phá lên khiến hai má

cô bé nóng bừng. “Trật tự!”, bác tài xế phải lên tiếng nhắc nhở. Từ phía sau, Melanie thấy đôi tai Carl đỏ ửng, còn cả người thì co rúm lại. Tiếng cười ác ý lại rộ lên khiến bác tài xế phải quát lên một lần nữa. Tất cả đều yên lặng, nhưng trò đùa chưa kết thúc. Một đứa ngồi sau Carl bắt đầu thối vào sau lưng cậu, đưa tay giật tóc và đẩy ghế cậu về trước. Thấy vẻ bối rối và giận dữ của Carl, chúng lại rúc rích cười với nhau một cách thích thú. Melanie ngồi yên không biết nói gì hơn.

Khi xe vừa chuẩn bị vào bến trên đường Sycamore, Carl đứng bật dậy, luống cuống quàng dây đeo cây đàn guitar qua vai và lê bước hướng về phía cửa. Cây đàn lắc lư và va trúng cằm Chuck Wilson – thằng bé ngồi dãy bên cạnh. Ngay lập tức, Chuck đuổi theo xuống tận vỉa hè và đánh vào mặt Carl, giằng lấy sợi dây đeo đàn một cách thô bạo. Sợi dây lỏng ra, và cây đàn rơi xuống

mặt đường. Carl vấp ngã, nhưng rồi vội vàng đứng lên, vất vả chạy đi, bỏ lại cây đàn nằm lăn lóc phía sau.

Sự việc xảy ra nhanh đến nỗi Melanie không kịp phản ứng gì. Đứng bật dậy, cô bé lao xuống xe buýt, ném vào mặt Chuck tia nhìn căm giận. Cây đàn vẫn còn nằm trên mặt đường. Melanie bước tới cầm nó lên. Cô bé quyết định mang cây đàn về cho Carl. “Nếu mình mà bị cười nhạo như thế, chắc mình sẽ không chịu nổi. Điều đó mới thật kinh khủng làm sao!” - Cô bé tự nhủ.

Cánh cửa nhà bà Caroline bật mở trước khi Melanie kịp bấm chuông. Khuôn mặt bà đượm nỗi đau buồn.

“Melanie, rất vui vì gặp cháu! Chuyện gì xảy ra vậy? Bác thấy Carl rất giận dữ và chạy thẳng vào phòng.” – Bà vừa nói vừa đón lấy cây đàn.

“Chỉ là một tai nạn nhỏ thôi ạ!” – Melanie không muốn kể câu chuyện. Cô ngáp ngừng: “Carl đánh rơi guitar, cháu nghĩ cháu nên mang về đây cho bạn ấy”.

Sau sự việc ấy, Carl không còn đi xe buýt nữa. Bố mẹ Carl đưa đón cậu ấy mỗi ngày. Melanie nghĩ rằng họ đã biết hết chuyện xảy ra vào hôm đó.

Nhưng khi đã thoát khỏi sự chọc ghẹo của đám học trò trên xe buýt, Carl lại phải đối mặt với lũ trẻ con trong xóm. Một lần, Melanie nhìn thấy chúng ném những quả táo xanh vào cậu rồi đồng thanh la lớn: “Carl khùng, học đàn nhưng không biết chơi gì cả”. Thực ra là nào có phải như thế. Carl chơi đàn rất hay, và cậu còn chăm sóc cả một vườn hoa hồng rộng bên chái nhà. Đã mấy lần Melanie đứng bên bờ rào nhà mình mà lắng nghe tiếng đàn từ nhà hàng xóm vọng sang.

Một buổi trưa nọ, khi Carl đang nằm nghỉ và uống nước trên sân cỏ, lũ trẻ lại kéo đến và bắt đầu reo hò ầm ĩ những câu châm chọc. Chúng đùa một cách ác ý đến nỗi Melanie phải quay vào nhà để khỏi phải nghe thấy những âm thanh khó chịu đó.

Hôm sau đi học, Kathy nói với Melanie: “Cậu nghe tin Carl khủng ném vỏ chai vỡ vào bụi tre trong xóm chưa?”.

“Tại bụi tre chứ bộ.” – Melanie cãi.

“Cậu ủng hộ ai vậy hả?” – Kathy há hốc miệng kinh ngạc.

“Mình không ủng hộ ai hết, nhưng mình nghe rõ ràng bụi tre nó chọc phá cậu ấy.”

Buổi trưa, khi xếp hàng trong nhà ăn của trường, Melanie bắt đầu nghe những lời châm chọc của bạn bè: “Carl khủng định mời Melanie đi dự buổi dạ vũ sắp tới của trường đó!”.

Trước khi ra về, ai đó vẽ lên bảng hai chữ “Melanie” và “Carl khùng” lồng vào một trái tim lớn.

Melanie chỉ giữ nổi bình tĩnh trên đường về. Vừa đến nhà, cô bé đã chạy vội vào phòng, tấm tức khóc. “Mẹ, con đã nói rồi! Thật là bực mình khi sống cạnh nhà một người như vậy.” - Cô bé nghẹn ngào nói với mẹ.

Nhưng ngay lúc đó, bất giác Melanie nghĩ đến một điều mà trước nay, chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí cô: “Có lẽ Carl cũng đã khóc thật nhiều!”.

Một ngày cuối năm, Melanie về nhà rất sớm. Bên kia hàng rào, cô bé thấy Carl đang lúi húi chăm sóc vườn hồng đang nở rộ của mình. Nhác thấy bóng cô bạn hàng xóm, cậu bé đã vội vàng cắt một cành hồng và đi về phía hàng rào chờ đợi. Melanie bước ra, chào bạn như thường lệ.

Carl mỉm cười, chìa cành hồng sang bên kia bờ rào. Nhưng khi Melanie đưa tay ra định đón lấy, Carl đã vội rút tay lại. Và rồi, với một cử chỉ nhẹ nhàng, nâng niu, Carl dùng đôi tay trần của mình để bẻ những chiếc gai nhọn. Một chiếc gai đâm trúng vào tay Carl chảy máu, nhưng cậu chỉ lau vội vào tay áo rồi lại cẩn thận bẻ từng chiếc gai một. Đến khi cành hồng đã sạch hết gai, cậu mới đưa nó cho Melanie. Xúc động trước hành động đó của Carl, cô bé mỉm cười, chạm nhẹ vào vết xước còn rướm máu trên tay cậu bé và nói lời cảm ơn. Khi bóng Melanie đã khuất trong nhà, cậu bé vẫn còn đứng ngây người, một nụ cười tươi tắn bùng nở trên môi.

Một tuần sau đó, Carl qua đời đột ngột vì một cơn nhồi máu cơ tim. Sau đám tang ít lâu, gia đình Bell cũng dọn nhà đi.

Ít lâu sau, gia đình Melanie nhận được một bức thư thăm hỏi của cô Caroline – mẹ Carl. Trong bức thư có một đoạn dành riêng cho Melanie.

Chào cháu Melanie thương yêu!

Cháu biết không, gia đình cô động viên Carl viết nhật ký mỗi ngày, dù chỉ là một câu cũng được. Nhưng điều đáng buồn là mỗi ngày qua đi của Carl hiếm khi nào có được một niềm vui nho nhỏ để nó có hứng thú viết lại vào nhật ký. Ấy vậy mà vào những ngày cuối cùng, Carl lại rất thích viết. Cô nghĩ cháu cũng muốn đọc trang cuối cùng trong nhật kí của Carl, bởi đó là trang dành riêng cho cháu.

Cô chú muốn cảm ơn cháu đã làm bạn của Carl, người bạn duy nhất của nó.

Chào cháu,

Cô Caroline Bell

Kèm theo lá thư là tờ giấy photo một dòng chữ thẳng nét, rõ ràng – dòng chữ cuối cùng của Carl: “Melanie là một nụ hồng không gai”.

– Thanh Bình

Theo **The Rose with No Thorns**

The Rose with No Thorns

Kindness is a language the dumb can speak and the deaf can hear and understand.

Christian Nestell Bovee

A young man carrying a guitar case boarded the afternoon school bus at Maple Street. Obviously ill at ease, he found a seat, placed the guitar on end beside him in the aisle, and held it upright with his arm. He looked around anxiously,

then hung his head and began shuffling his feet back and forth on the floor of the bus.

Melanie watched him. She didn't know who he was, but from his looks she decided he must be a real loser.

Melanie's friend Kathy looked up from her book. "Wouldn't you know it? Crazy Carl again."

"Who's Crazy Carl?" Melanie asked, tossing her sunny hair.

"Don't you know your next-door neighbor?"

"Next-door neighbor? The Bells moved into that house. We met them the day we left on spring vacation."

"Well, that's his name, Carl Bell."

The bus rolled on under the big trees along Elm Street. Kathy and Melanie stared at the newcomer and his big guitar case.

When the driver called out "Sycamore," the new boy awkwardly picked up his case and got off. It was Melanie's stop, too, but she didn't budge. When the bus started again, she rang for the next corner. "See you, Kathy."

Melanie ran home, up the steps and through the front door. She called out, "Mom, does that weirdo live next door?"

Her mother came into the hall from the kitchen. "Melanie, you must not refer to anyone as a weirdo. Yes, the Bells have a handicapped son. This morning I called Mrs. Bell, and she told me about Carl. He has never been able to speak. He has a congenital heart defect and a nervous disorder. They have found a private tutor for him, and he is taking guitar lessons to help improve his coordination."

"Just the pits! Right next door!" Melanie exclaimed.

"He's a shy boy. You must be neighborly. Just say hello when you see him."

"But he rides the school bus, and the kids laugh at him."

"See that you don't," her mother advised.

It was a week before Carl boarded the bus again. Melanie thought he recognized her. Grudgingly, she said hello. Some of the other kids started whispering and making jokes. Pretty soon

spit wads were flying. “Settle down!” the driver yelled. Carl shuffled his feet. Each time a spit wad hit him he twitched. When his guitar clattered to the floor, the driver again admonished them to settle down—this time with a warning tone in his voice. The bus grew quiet but the fun didn’t stop. The boys seated behind Carl started blowing on the back of his head, making his hair stand up. They thought it was funny.

When Sycamore Street came into view Carl jumped up, rang the bell, put the guitar strap over his shoulder and headed for the door. The guitar case swung wide, hitting Chuck Wilson on the neck. Carl rushed toward the door with his case still crosswise in the aisle. When Chuck caught up and took a swing at him, the shoulder strap tore loose and the case slid down the steps into the gutter. Carl stumbled off the bus and ran down the street, leaving his guitar behind.

Melanie sat glued to her seat. “I’m never getting off there again,” she said to Kathy. Once again she waited until the next corner before getting off, then retraced the block back to Sycamore. The open case still lay in the gutter. She walked past it and headed toward home. What a

character! She thought. *What did I ever do to deserve him for a neighbor?*

But by the time Melanie had gone half a block, her conscience bothered her for leaving Carl's guitar where anyone could pick it up. She turned back to get it. Both the handle and the strap on the case were broken, so she had to carry it in her arms with her books. *Why am I doing this?* she wondered. Then she remembered how terrible it had been when everybody laughed at him.

Mrs. Bell opened the door before Melanie could knock. "Melanie, I am so glad to see you! What happened? Carl was so upset he went straight to his room," she said, laying the case on a chair.

"It was just a little accident." Melanie didn't want to alarm her with the whole story. "Carl left his guitar. I thought I should bring it."

Carl didn't ride the bus after that. His parents drove him to and from guitar lessons. Melanie saw him only when he worked in his rose garden.

Life should have gone more smoothly, but kids still pestered him. They hung around his yard, threw

acorns at him and chanted, "Crazy Carl, the banjo king, takes music lessons and can't play a thing."

One hot day as Carl relaxed on the grass with a soft drink, the kids came and started their chant. Melanie glanced out her window just in time to see the soda bottle shatter on the sidewalk at their feet.

The next day at school Kathy said, "Did you hear about Crazy Carl cutting those kids with a broken bottle?"

"No wonder," Melanie said, "the way they keep after him."

"Whose side are you on?" Kathy fired back.

"I'm not choosing sides, but I heard them bugging him."

"Bet you two hold hands over the fence," Kathy said sarcastically.

At noon in the cafeteria line a classmate teased Melanie, "If you're asking Crazy Carl to go with you to the banquet, I'll be glad to take Jim off your hands."

Before the day was over, somebody wrote on the blackboard, "Melanie loves Crazy Carl."

Melanie managed to keep her poise just long enough to get home. She ran in the door and burst into tears. "Mom, I told you it was the pits having a weirdo next door. I hate him." She told her mother what happened at school.

"It hurts when your friends turn on you," Melanie said, "and for nothing!" Then she thought of something she hadn't considered before. "Carl must have cried lots of times."

"I'm sure," her mother agreed.

Why do I feel so mean about Carl? she wondered. Or maybe I don't. Maybe I just think I'm supposed to because everybody else does.

"Sometimes, Mom, I don't bother to do my own thinking." Melania wiped her eyes. "Jim's coming over. I have to wash my hair." She ran upstairs.

On the last day of school, Melanie came home early. Carl was in his rose garden. When he saw her, he clipped a rose and went to the gate to wait. Melanie greeted him with her usual hello. He held out the rose. As she reached for it, he put up his other hand to delay her, and started breaking off the thorns. He pricked his finger,

frowned a moment, wiped the blood on his shirt sleeve, and continued breaking off the thorns.

Tonight was the banquet, and Melanie wanted to get home and be sure her dothes were ready. But she stood and waited.

Carl handed her the rose with no thorns. "Thank you, Carl. Now I won't stick my fingers," she said, in an effort to interpret his thoughts. Touched by his childlike grin, she patted his cheek, thanked him again and walked on home. At the door she looked back. Carl was still standing there, holding his hand against the cheek she had touched.

One week later Carl died of congestive heart failure. After the funeral, the Bells went away for a while.

One day a letter came from Mrs. Bell. There was a special note for Melanie.

Dear Melanie,

I think Carl would have liked you to havo this last page from his diary. We encouraged him to

write at least one sentence a day. Most days there was little good to write.

Mr. Bell and I want to thank you for being his friend—the only youthful friend he ever had.

Our love,

Carl Bell

Carl's last words: Mlanee is rose wit no torns.

Eva Harding